

CORTINA DE FUM

La societat està formada per dues grans classes; els que tenen més sopars que fam i aquells altres que tenen més fam que sopars

Chamfort

Aquests dies la televisió ha reposat una pel·lícula estrenada fa set anys, un producció americana dirigida per Barry Levinson i titulada *Cortina de fum* (*Wag the Dog* en versió original anglesa). La pel·lícula pertany al gènere de la comèdia amb esquitxos d'intriga i espionatge al més alt nivell. És també un exemple vàlid per a ser utilitzat a qualsevol seminari sobre comunicació, en aquesta vessant tan de moda avui en dia, la comunicació dirigida i controlada a partir de situacions inventades que pretenen ocultar les autèntiques veritats, aquelles que generalment afecten negativament la imatge del polític de torn o persona poderosa a favor del qual s'orquestra la campanya. La interpretació, a mans de Robert de Niro i Dustin Hoffman pel que fa als dos papers principals, ajuda molt perquè el resultat final sigui interessant.

En qüestió d'hores els ciutadans nord-americans reben un bombardeig de notícies que situen els Estats Units en guerra contra Albània, notícies que mostren les víctimes d'una repressió política a aquest país i notícies que mobilitzen una part de la població a manifestar-se patriòticament a favor dels seus governants. No hi manquen cançons compostes expressament per enaltir el sentiment de poble ofès i obligat pel clam internacional a sortir en defensa dels valors que garanteixin la democràcia en versió americana. El guió, fins i tot, recorre al mite del soldat fet presoner i retornat al seu país convertit en heroi i màrtir honorat militarment, quan en realitat és un presidiari esquizofrènic alliberat a posta per a aquesta interpretació teatral. La invenció del personatge per convertir-lo en idol de masses, el *Juan*

Nadie de final de segle XX. Al final tanmateix la comèdia llança el missatge sarcàstic. Aquell que es desvia del camí marcat no té cap altra sortida més que la mort, únic aval del silenci, en aquest cas dins la piscina de casa seva.

Posats així, les persones que ens pensam viure en el món real augmentam el nostre escepticisme quan comparam la ficció cinematogràfica amb algun dels fets que les darreres setmanes han omplert les pàgines dels periòdics. Què hi ha de veritat al rerafons de les informacions que parlen de reunions clandestines, il·legals, inoportunes o desautoritzades –l'adjectiu difereix en funció de la font-. Com és que un mateix fet provoca tantes interpretacions i de naturalesa tant diferent?. Un dia algú en farà una pel·lícula i en tornarem a parlar i, possiblement, aquest algú haurà de superar els mateixos revolts que ha hagut de passar Julio Medem arran de La pelota vasca. Les reaccions habituals, això, cortines de fum.

Punt i a part. Ettore Scola al Centre de Cultura aquest mes de març, un director que ha treballat també la comèdia. Quatre de les seves pel·lícules, *El comisario y la dulce vita* (1969), *Buenas noches señoras y señores* (1976), *¡Que viva Italia!* (1978) i *La sala de baile* (1982) seran exhibides al costat de Rossellini, Godard, Lewin, Resnais i Mankiewicz, cinc grans directors reunits en un cicle inspirat en l'art: *Filmar una escultura, esculpir un film*. Iniciam d'aquesta manera l'onze any de Temps Moderns amb una nova baixa pel que fa als espais urbans dedicats al cinema de Palma. La sala Hispania ha tancat definitivament les seves portes.